

„Edinost“
 vsak dan izhaja na dan, razen nedelj in
 praznikov, ob 4. uri zvečer.
 Naročnina znanst.:
 za celo leto 24 kroe
 za pol leta 12 „
 za štiri leta 4 „
 za en mesec 1 kroni
 naročnik plačevati naprej. Na ar-
 tikel brez plačila izdane se ne vrata
 ne vračajo.
 P. tiskarnah v Trstu se prodajajo po-
 slednje številke po 5 solitih (3 arč.);
 list v Trstu pa po 3 solitih (4 arč.).
 Telefon št. 870.

Edinost

Glasilo političnega društva „Edinost“ za Primorsko.

V edinosti je moč!

Oglaš
 se računajo po vrstah v petito. Za več-
 kratno naročilo s primernim popustom
 Poslana, osmrtnice in javne zaveze do-
 mači oglašit itd. se računajo po pogodbe

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu
 Nafrankovani dopisi se ne sprejemajo
 Rokopisi se ne vračajo.

Narodno, reklamacije in oglaš se spre-
 jemajo uredništvu. Narodno in oglaš
 se plačevati ločeno.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v
 ulici Carinove št. 12. Upravištvu, in
 sprejemanje inšertov v ulici Molin
 piccolo št. 5, 11. kanta.

Glavni in odgovorni urednik K. G. G. G.

Lastnik konsorcijski list „Edinost“

Nadneta tiskarna konsorcijski list „Edinost“ v Trstu

Vabilo

na

javno zborovanje

katerega sklicuje

politično društvo „Edinost“

v nedeljo dne 19. januarja t. l. ob 4. uri popol.

na Opčinah

v prostorih restavracije g. Vouka.

DNEVNI RED:

1. Občinska uprava.
2. Vprašanje šole v Gropadi.
3. Slučajnosti.

ODBOR.

Poglavje o „solzarjih“.

I.

Naš list je lahko ponosen, ker dela ču-
 deže. Vi nas gledate debelo? Majate morda
 z glavo v dvomu, da-li je pri človeku, ki
 piše to-le tu v „Edinosti“, še vse „čisto“
 tam gori v zgornjem nadstropju? Mi se
 vam ne čudimo, ako vam nastajajo taki dvomi!
 Saj vam jih malone vsi slovenski listi suge-
 rirajo, v večih ali malih intervalih, toda zi-
 stematično, kolikor jih boji v areni — gi-
 gantskega medsebojnega boja slovenskega!

No, ravno v tem je dokaz, da naš list
 dela čudeže. Ogenj in voda — in nesoglasje
 med tema dvema elementoma je toliko teme-
 ljito, kolikor neodpravično — si ne moreta
 biti več sovražnika, nego so si slovenski
 listi »narodno katoliškega« na eni, in »na-
 rodno-naprednega« veroizpovedanega na drugi
 strani. Kar hočejo jedni, vse to absolutno in
 a priori odklanjajo drugi. S tem pa še ni
 rečeno, da prvi hočejo zato, ker so prepri-
 čani, da je to, kar hočejo, tudi res dobro;
 istotako ne stoji še, da poslednji odklanjajo
 zato, ker so prepričani, da je to, kar odkla-
 njajo, tudi res slabo. Postopanje jednim in
 drugim je tako rekoč že a priori narekovano
 in določeno po stališču, ki je zavzemljejo je-
 den proti drugemu! A to stališče je stališče
 mržnje, neizprosne negacije vsega, kar go-
 vore oni drugi na oni strani; to stališče je

določeno od zarote, da oni dragi morajo
 »doli«, pa od prepričanja na tej in oni strani,
 da prav gotovo dosežejo ta svoj cilj! Raz-
 merje med prepričanimi se taboroma sloven-
 skimi je isto, ki obstoji med elementoma
 vode in ognja! In to toliko glede nepravilnosti
 same, kolikor tudi glede trajnosti te nepravil-
 nosti. Kakor med vodo in ognjem ne more
 biti kompromisa, tako je tudi med katoliško-
 narodnim in napredno-narodnim taborom v
 Slovenii absolutno izključen vsaki modus
 vivendi.

Stališče skrajne intransigence vlada torej
 na obeh straneh. Mi bi sicer tisto obojestransko
 prepričanje, da namreč oni na oni drugi strani
 bodo kmalo ležali v prahu, premagani in zdrob-
 ljeni, prav lahko doveli ad absurdum.

Ne trebalo bi nam družega, nego skli-
 cevati se na dejstva in kazati na vspehe, ki
 jih donajajo dogodki, na vspehe tega boja.
 In ta dejstva, ti vspehi govore, kako da
 danes dobiva bunko prvi in se smeje drugi;
 kako ima jutri otečeno lice drugi in trium-
 firati prvi; kako je danes na sodišču prvi dobil
 zadoščenje radi žaljenja na časti po drugem,
 in kako se zopet jutri godi vice versa; kako
 prvi kaže le na bunke, ki jih je dobil
 drugi, ta drugi pa le na črne lise, ki jih
 nosi na licu prvi! A dejstva in
 dogodki govore tudi, da vylie vsem menja-
 jočim in vrstečim se zmagam in porazom da-
 nes še vedno obstoje eni in drugi, isto-
 tako korajžnji in bojevitni in zmagosvetni
 kakor so bili, ko se je začela ta — vesela slo-
 venska vojna.

Mi bi lahko izvajali tudi moralo iz
 pouka, ki ga daje ta neutajljivi vspeh lju-
 tega boja! Mi bi tudi lahko govorili, da v
 tem — kakor je razvidno iz tu gori kon-
 statiranega — nezmislne prizadevanju za
 popolno uničenje nasprotnika je vendar le en
 premaganec, obložen z ranami, in kdo da
 je ta ranjenec... in nikdo nam ne bi mogel
 zameriti (ker nam je ta ranjenec prav prav
 blizu sreč, najtesnejši sorodnik), ako bi po-
 čili — solzo...

Ah, da! To je ravno, o čemer smo
 hoteli govoriti! Pokazati smo hoteli na ču-
 dež, ki ga dela naš list. Da, da, mi smo
 tisti, ki provzročamo, da se tu pa tam dru-
 žita tudi taka sovražna si elementa, kakor sta
 ogenj in voda. Ista dva tabora, ki se prin-
 cipijelno ne strinjata v ničemer in si prin-
 cipijelno nasprotujeta v vsem, v dobrem in

slabem, ista dva tabora si sklepata roke v
 lepi harmoniji, kadar sodita — o nas.

Na tej in oni strani je sodba taka, da
 smo »vodenški«. Ljudje brez načel, oslički in
 volički, izlasti pa, da trepečemo v
 strahu pred onimi tam na oni
 drugi strani! »Napredni« nas vidijo,
 kako se tresemo pred »Slovenecem« in pred
 »farji«, »katoliški« se nam rogajo, da nam sree
 leze v hlače pred Tavčarjem!! Pa še nekaj
 nam menda zamerjajo eni in drugi, seveda
 eni na glas, drugi bolj na tiho... češ, da smo
 trabanti Hribarjevi!

Pri enih in drugih je utrjeno prepriča-
 nje, ki se sporoča dalje, se širi in tudi...
 veruje vylie vsej katoliški resnicoljubnosti
 enih in vsej napredni inteligenciji drugih,
 prepričanje namreč, da Tržačani ne znamo
 družega, nego jokati in da jočemo brez po-
 trebe, da smo torej pravi — solzarji! Pred-
 večerajšnjim je imel n. pr. »Slovenski narod«
 usmiljenje z nami in nam je »otiral solze«,
 večeraj pa je »Slovenec« odprl svoje sočutno
 srce! »Tolaži« nas in — izreka svojo staro
 in že gori označeno sodbo, češ: sedaj, ko ve
 »Edinost«, da so bili Tavčar, Ferjančič in
 Majaron na tistem »spravnem balu«, si go-
 tovo ne bo upala »še enkrat zdihniti«...

Pa recite, da ne delamo čudežev, ko
 brate na Kranjskem združujemo v soglasje:
 eni izrekajo sentenco, da smo »vodenški«,
 drugi popolnujejo to sodbo izrekom, da si
 niti »zdihniti« ne upamo...!

Ali pustimo šalo in ironijo!

Sovražni si sicer do skrajnosti, so rojaki
 na Kranjskem in na Goriškem ne le hitro
 »skupaj«, ampak tudi v soglasju, ko treba poka-
 zati na namišljeno duševno pigmejstvo »Edinosti«
 in na nje ubožstvo na — trdnosti značaja.
 Temu očitaniu smo že vajeni, kakor se mora
 človek privaditi vsaki vseh onih neprijetno-
 sti, ki so mu neizogibne spremljevalke na
 poti skozi življenje. Zato nas to očitanie ne
 boli. A to se nam zdi vendar potrebno, da
 se pogovorimo nekoliko o tem, da-li smo res
 — »solzarji«, ki ne znajo družega nego
 jokati!!

Politični pregled.

V Trstu, 17. jan. 1902.

Afera Wolfova. kronana z zopetno
 izvolitvijo istega v državni zbor, je danes na

ženost, a ko je ta napadal, kosil je Dobra-
 nič z britko logiko, mlatil po neprijatelju s
 težo svojih besed, ne prizanašaje niti stare-
 jemu. Tako si je ta človek izsilil spoštova-
 nje, nekov strah med svojimi neprijatelji, da
 svet se je tako plašil pred njim, da mu ni-
 kdo ni več prigovarjal ni v najmanjši stvari
 ter je postal tako diktator v družbi, obože-
 vane gospej, ljubimec sreče; in med tem,
 ko so se drugi z veliko muko popenjali od
 službi do službe, a se pri tem včasih iz-
 podtaknili ob županijskih volitvah, pa je Do-
 branič v kratkem postal od malega veliki
 beležnik, od velikega beležnika podžupan,
 častnik, ki ni na vsakih vratih prošé zbiral
 glasove, ampak, katerega so volilec prosili,
 naj vaprje to čast. Njegovo mišljenje je
 bilo neodvisno, hitro, njegovi razlogi nepo-
 bitni. Povsem naravno je, da so mile matere
 ne enkrat izicale pred njim svoje hčere, da
 se mu je ponujalo sto in sto sre, no, on je
 vse resne ponudbe devotno odklanjal z deli-
 katno roko, srea gospej vsprejemal lahkomir-
 šljeno in odmetal zopet brez velicega škan-
 dala, ter je tako postal damam v strah in
 trepet. No, naenkrat se je pokazalo, da tudi
 on ima svojo Ahilovo peto, v katero ga je
 smrtno ranila — žena. (Pride še.)

dnevnom redu. Variacij v presojanju in
 označevanju te izvolitve je legijon. Eni me-
 nijo, da je ta zmaga zadnja Wolfova zmaga,
 Drugi menijo, da manjše število glasov, od-
 dano to pot za Wolfa, pomenja, da je vse-
 nemško gibanje v propadanju. Tretji menijo,
 da vsenemška stvar ni nič trpela, pač pa da
 je vsenemška zveza v parlamentu, ki se hoče
 Wolfa iznebiti, doživela poraz. Četrty menijo,
 da je le Schönerer, ki »ne more« Wolfa,
 doživel nezgodo. Peti — in to posebno
 »Neue Freie Presse«, — menijo, da tu sploh
 ni šlo več za nikakoli politično načelo, niti ne
 za kako parlamentarno skupino, ampak je-
 dino le za osbo Wolfovo itd. itd.

Gledé vsenemške zveze v parlamentu in
 še posebno gledé nje generalissima Schöne-
 rerja, bi menili mi, da nista igrala posebno
 moške vloge na tej borbi. Ves svet je videl,
 da so med Schönererjem in Wolfov velike
 difference in da prvi prav iskreno želi, da bi
 poslednji ne bil voljen. Časopisi te zveze so
 ubirali strune, naravnost sovražne Wolfu.
 — In vendar si ta zveza ni upala po-
 staviti Wolfu protikandidata!! To pač ni
 možko, sosebno pa ne od ljudij, ki zahte-
 vajo, naj vidi svet v njih značaje prve
 vrste.

Zopetno izvolitev Wolfovo je jako dobro
 označila »Politik« rekši: »Volileci so morali
 gaziti po blatu, predno so prišli do volilne
 žare. Ali oni se niso strašili tega blatu, da
 izkažejo zvestobo možu, ki je sam zagrešil
 najhuje verolomstvo!!«

Praški list meni, da nikakor ni izklju-
 čeno, da se Wolf in Schönerer zopet snideta
 v prijateljstvu. To pa tembolj, ker Wolf
 danes ni več tako nevaren. Volileci so mu pač
 mogli vrniti mandat, ne pa spoštovanja sveta.
 V državnem in deželnem zboru bo igral —
 pa naj ima še tako železno čelo — le žalostno
 ulogo. Tacega tekmeča more že tudi Schöne-
 rer trpeti poleg sebe.

Včeraj je bilo v Hebu, kjer je Schöne-
 rerjev vpliv vsemozen, zborovanje vsenemških
 zaupnikov, ki so sklenili, da se popolnoma
 ločijo od Wolfa.

Francozi in slovansko vprašanje

v naši monarhiji. Nekdo je bil nasveto-
 val, naj bi v Zagrebu zasnovali francoski list,
 ki naj bi izhajal v dveh, treh zvezkih na
 leto. »Hrvatski« se ta nasvet ne vidi najpri-
 mernejši. Nam ne treba posebnih študij, am-
 pak vsakodnevnega, sistematičnega obvešče-
 vanja, a to vedno z obzirom tudi na fran-
 cozke odnošaje in pa v iskrenem duhu
 francozko-slovanskega prijateljstva. Vnanjemu
 svetu treba kazati, kako velike krivice se
 nam gode; bi trebalo kazati na ulogo, ki je
 prisojena nam Jugoslovanom sosebno z ozi-
 rom na vseukupno balkansko gibanje; trebalo
 bi kazati, sosebno s kulturnega stališča, na
 nalogo, ki jo Hrvatska že danes vrši, ter
 o-o, ki bi jo mogla vršiti, ako bi zadovoljili
 njenim pravicam. Osobito bi trebalo seznaniti
 svet s politiko Madjarov ter predočiti mu
 pravi in resnični pomen leta 1848, ko so
 Madjari hoteli zbrisati Hrvatsko z lica zem-
 lje, a Hrvatje so se vzdignili, ne kakor orodje
 reakcije, ampak kakor branitelji svojega ob-
 stanka in svojih pravic. Leto 1848 še ni
 razjašnjeno Evropi! Še je to leto vir nazo-
 rom o madjarskem plemenu, ki se ne strin-
 jajo z resnico. Da naša monarhija vodi na
 Balkanu politiko, ki ni v soglasju z narod-
 nim načelom in z naravnim razvitkom stvari,
 da se odnošaji na Balkanu ne dajo kristali-
 zirati, kakor zahtevajo priroda, narodno na-
 čelo in pravica — na tem je kriva politika,
 ki jo madjarsko pleme usiljuje monarhiji.

Vse to obveščevanje bi se, po menenju
 zagrebškega lista, dalo urediti tako, da bi se
 temu ali onemu francozkemu listu redno po-
 šiljala sintetičnejša poročila. Taki listi bi bili

PODLISTEK 7

Vladimir.

Hrvatski spisatelj Avgust Šenoa, prevel M. C. t. č.

II.

Gospa Dobranička, ki skoro niti ni zaha-
 jala v to zavetišče, ni niti besediče opazala možu
 o tem. Bodi, da ni imela prilike za take pri-
 govore, bodi, da se iz posebnih razlogov ni
 hotela dotikati minolih spominov. No, svet se
 je jako čudil temu samovanju. Dobranič je
 bil človek močno poznan po vsej Hrvatski
 že od mladosti svoje. Vsakdo se je živo spo-
 minjal tega mladiča herkulične postave, ari-
 stokratičnih navađ, ki se je se svojimi profe-
 sorji živo prepiral o najtežjih pravnih vpra-
 šanjih ter jih je znal spravljati v zadrego;
 ki je, ker najboljši plesalec in dvoritelj, vsa-
 kemu mladeniču vzel ljubo; ki je nekda v
 dvoboju ranil nasprotnika vojaškega častnika;
 ki je izvrstno igral šah, wist, klavir; ki ni
 ...mogel živeti brez šampanjca in vesele družbe.
 Že zgodaj je spremljal grofa ...iča v požun-
 ski sabor ter je o tej priliki začel v najod-
 ličnejše družbe. Madjarske grofice so se ču-
 dile okretnosti in iznajdljivosti mladega Hr-
 vata, a on je vse njihove poklone odklanjal z ne-

n. pr. »La nouvelle revue«, »Revue des deux Mondes«, »Nord«, »Journal de Debats« itd. Na kratko: organizirati bi trebalo zistematično in stalno dopisovanje. Pa tudi doma, pri rokah, imamo sredstvo. To je tržaški list »La Pensée Slave«, ki je poznan na francoskem in poleg tega tudi v Rusiji in na Češkem. Tudi sedaj prinaša ta list marljivo zbirane vesti, ali brez prave kontinuitete, da bi si mogel čitatelj napraviti popolno sliko o položaju. Ako se do tega lista obračajo iz Petrograda pa iz Pariza, zakaj bi se ga ne posluževali tudi mi? Ta list bi morali podpirati, da bo mogel izdatno obveščati francoski in vnanji svet sploh. Tako delajo Madžari in od toliko simpatije Francozov do njih.

»Hrvatska« zaključuje: Organizirajmo notranje delo, a temu primeramo organizirajmo tudi obveščanje vnanjega sveta, kakor je imajo naši neprijatelji. Središčem tega obveščanja pa naj bi postal list »La Pensée Slave«!

Poljaki v Nemčiji. Vsaj na sodiščih — bi menil človek — uživajo Poljaki vsaj do neke mere pravico. Kaj še! Kakor v vseh drugih uradih, in morda celo še v večji meri, nego v teh, so tudi na sodiščih skoro sami Nemci. Poljaki so samo sodni sluge, nižji uradniki, ali k večjemu tolmači. Sodnik-Poljak je danes največja redkost. Med nemškimi sodniki pa je le jako malo nepristranskih in neodvisnih! Le malo jih je, ki bi ne bili v društvu hakatistov. To društvo namreč vlada priznava in podpira, češ, da ni politično društvo.

Sodnik ne zna besede poljski, Poljak ni besede nemški. Od sodnika, ki je vendar naobražen človek, ne zahtevajo, da bi se priučil jeziku naroda, med katerim služi, pač pa zahteva prusko sodstvo od vsakega priprostelega poljskega seljaka ali borne kmetice, naj zna nemški. Poljaku jednostavno ne verujejo, da ne zna nemški, in ga silijo, da lomi po kako nemško besedo. In še le, ko so se uverili, da res se zna, kličejo tolmača. Če se pa potem pokaže, da mož vendar zna nekaj nemški, mu kar diktirajo disciplinarno kazen — 3 dni zapora radi — »nepristojnega vedenja«.

In vendar trdijo Nemci še vedno, da se proti Poljakom objektivno postopa! Avtor v »Obzorju« opisuje slučaj, ko je bilo obtoženih 60 gimnazijalcev, češ, da so bili »v tajni zvezi z narodno-revolucionarnimi cilji«. Razprava je dokazala, da so se ti mladeniči res združili v namen, da — popolne svoje znanje, izlasti na polju poljske literature in zgodovine. »Tajna« je bila ta zveza le v toliko, da niso javili o njej ravnateljju, ker so vedeli, kaj bi se potem godilo z njimi. Razprava ni dokazala ničesar, kar bi bilo »nevarno« za državo, vendar se je sodišče postavilo na stališče, da je dokazana »tajna zveza, z državno nevarnimi tajnimi cilji« in prisodilo je 45 gimnazijalcem ječo od 3 mesecev do 2 tednov. Ali to še ni bilo zadosti. Bili so tudi izključeni iz vseh drugih pruskih gimnazijev.

Taka je »objektivnost« pruskih sodišč. Prihodnjič hočemo podati še eden še bolj kričoč slučaj.

Otvoritev angleškega parlamenta. Angleški kralj je otvoril včeraj parlament s prestolnim govorom. Uvodoma omenja prestolni govor potovanje prestolonasledniške dvojice po angleških kolonijah, katero potovanje je mnogo pripomoglo, da so vezi med raznimi deli britanske države postale čvrstejše. Nadaljujé povdarja prestolni govor trajajoče prijateljstvo Anglije do drugih držav, nadalje izreka obžalovanje, da vojna v južni Afriki še ni končana dosedaj, da si se je bojna sreča znatno obrnila na boljše za Anglijo in je vojno pozorišče postalo mnogo manjše. Angleški vojaki da kljub utrujenosti z veseljem prenašajo težave boja ter da izkazujejo, sebi na škodo, nasproti sovražniku še preveliko humaniteto, katere zasluži največjo pohvalo. — Prestolni govor omenja potem, med drugim, pogodbo z Zedinjenimi državami glede zgradbe medoceanskega kanala (Panama), kakor tudi pogodbo z Brazilijo glede uravnave Guyanske meje, v katerem vprašanju je kralj italijanski vsprejel nalogo razsodišča; ter napoveduje slednjič več zakonskih predlog, med temu zakonsko predlogo glede zboljšanja šolstva.

Prestolni govor je bil — proti običajni navadi — o točki, ki govori o humaniteti angleških vojakov, pretrgan z glasnim odobravanjem.

Otvoritev parlamenta se je izvršila ob

2. uri popoldne in so bili poleg kralja navzoči še kraljica, prestolonaslednik s prestolonaslednico ter drugi člani kraljeve rodbine, med temi tudi princ in princesa Karl Danski; slednjič so bili prisotni tudi poslaniki: avstro-ogerski, nemški in francoski.

V razpravi o adresi na prestolni govor v zbornici lordov, je govoril lord Rosebery, ki je rekel, da se nad Anglijo zgraža sedaj ves svet. Še nikdar da ni bilo nasprotavo proti Angležem tako splošno in veliko, kakor je sedaj.

Pohvalil je zadnji govor Chamberlaina, v katerem je isti odgovarjal na znane napade grofa Bülowa in nekaterih poslancev v nemškem parlamentu. Ako hoče Anglija — nadaljeval je govornik — nadaljevati svojo sedanjo politiko, jej ne zadostuje samo mogočna mornarica. Sedanje stanje angleške vojske ne navdaja govornika z zaupanjem.

Minister za vnanje posle, Lord Lansdowne, je menil, da sta vedenje dežele tekom vojne ter solidarnost vseh delov države mnogo pripomogla, da sta se pomnožila moč in ugled Anglije. (No, no! Op. ur.)

Lord Spencer je izjavil, da se južnoafriškima republikama nikakor ne more dovoliti neodvisnost.

Ministrski predsednik, lord Salisbury, je odločno odbil idejo, da bi se Burum ponudil mir, ako ga sami ne vprašajo. Buri da so se vedno kazali nasprotne ideji miru. Govornik je nadalje očital Burum, da so prvi prekršili mir, da so kršili pravice Anglije in da so zanesli bedo in opustošenje v posesti kralja. Povdarjal je potem, da so od vedenja parlamenta z ozirom na južnoafriško zadevo odvisna mnoga zelo važna vprašanja narodnega in imperijalističnega značaja. Ako bi morala Anglija končati vojno na nečasten način, bi se pojavili nasledki temu na vseh delih sveta.

V spodnji zbornici (poslancev) je izjavil načelnik liberalne stranke, Campbell-Bannerman, da ne bo govoril o južnoafriškem vprašanju, ker to vprašanje pride na dnevni red vsled proti-adrese, katero bo stavila liberalna stranka.

Tržaške vesti.

Sprevod pok. višega c. k. finančnega svetnika Jelušića je bil tako veličasten, da je pričel ne le o ljubezni, ki so jo gojili do njega ljudje, naše krvi, ampak tudi o velikem spoštovanju, ki je je užival pokojnik v vseh krogih. Mej žalovalci smo opazili njegov ekscelenco namestnika grofa Gočessa, dvornega svetnika in finančnega ravnatelja pl. Zimmermanna, veliko število drugih državnih uradnikov z raznih oblasti, zastopnika mestnega magistrata ter nešteto prijateljev in znancev pokojnikovih.

Sprevod se je pomikal od hiše žalosti do cerkve in od tu na južni kolodvor, od koder so truplo prepeljali v Kastav.

Prijateljstvo v V. okraju. Za nedeljo sklicuje pol. društvo »Edinost« javen shod na Opčinah. Razpravljalo se bo le o stvarih tržaško-lokalne, ali za vse občane vendar velike važnosti. Gospodarstvo z občinskim imetjem, z žulji občanov, dobra ali slaba upravljanja občinskih interesov, to je vprašanje, ki sega vsakomur v žep. In v nedeljo bodo čuli naši okoličani, **kaka je ta naša občinska uprava**, bodo čuli, kam plovemo, in kam moramo pripluti, **ako ta uprava ne krene hitro na druga poto.** Čuli bodo, da so njihovi interesi v akutni nevarnosti! Čuli bodo, da treba tu krepke reakcije, da se odvrne nevarnost, a čuli bodo tudi, da taka krepka reakcija mora priti iz vrst **občinarjev, volilcev samih!!**

Pridite torej, volilci V. okraja, in tudi drugi, v čim večem številu, da se poučite o stvarih, ki se tesno dotikajo vaše kože! Posebno pridite tudi vi Gropajci, da boste čuli, kako nečuvno postopa občina z vami glede šolskega vprašanja in da se pomenimo, kaj in kako bomo postopali, da zločimo to trmo.

Prvake po posamičnih vaseh prosimo, naj posebno opozarjajo vaščane na ta shod in njega važnost!

Protí domačinom in za tužee!! Pišejo nam: Koliko črnila se je porabilo zadnje dni v Trstu, koliko se je pisalo, vpilo, grozilo, da, celo jokalo — vse radi par laških prodajalcev kostanja!

Neki italijanski podanik se je predrznil (v zahvalo, ker si je tu napravil nekaj avstrijskih grošev!) žaliti našega vladarja.

Stvar je prišla v javnost in je bil dotičnik kaznovan z zaporom in izgonom. Lahonsko časopisje je čutilo potrebo, da je

brnilo krivca in — napadalo one, ki so, užaljeni v svojem čutstvomstvu, nastopili proti italijanskemu nevhvaležnemu!

Da, še več! »Piccolo« je celo nabral že lepo svotico za kaznovanega laškega podanika ter je tako nekako namignil svojim somišljenikom, naj kar posnemajo kaznovanega junaka-mučenika! Mi bi molčali na vse to, ko bi ne vedeli, da je v Italiji, ako kedo žali svojega kralja, takoj lpi rokah stotina karabinerjev — meščanov, ki so pripravljeni pričati proti nezadovoljnému, četudi niso poklicani v to in še manje plačani.

In Bog ne daj, da bi tudi v Trstu kedo žalil laškega kralja! To bi vam bil haló! Ne samo, da bi nastopilo par navadnih prič proti »groznemu« zločinu, ampak bi tak malenkosten slučaj natezovali po vsem irredentarskem časnikarstvu, tako, da bi takega »zločince« najraje kar obesili!!

Mi nečemo braviti onih, ki nastopajo pot denuncijantstva, ali nočemo in ne smemo tudi trpeti, da bi si sleherni tu sem privandran tujec smel domišljati, da mu je tu na naši zemlji že prav vse dovoljeno, za beli kruh, ki si ga je zaslužil tu na naši zemlji!

Kar se dogaja tu, lahonskim zločincem v prilog, presega že vse dovoljene in nedovoljene meje, toda, o tem naj premišljajo drugi! — Mi samo beležimo to kakor znamenje časa in razmer.

Tec dni je nastal tu v Trstu srdit časnikariki voj proti državnemu redarstvu — in zakaj?! Zato, ker se je isto predrznilo napraviti nekoliko reda med prodajalci — kostanja!

Ko se preganja mestne davkoplačevalce in se jih kaznuje, ako so pred vratmi svojih skladišč le začasno pustili kak in bil še tako mal voziček, tedaj židovsko-irredentarsko časopisje lepo molči, ali pa celo olobruje postopanje mestnih »karabinerjev«. — Gorjé pa onemu, ki se je dotaknil polentarjev iz kraljestva!!

Kadar Slovence in sploh Tržačane izganjajo iz mestne plinarne, iz tehničnega zavoda in drugih tukajšnjih podjetij — tedaj so naši tržaški ždje v pravem deliriju same zadovoljnosti — tedaj upijejo na vse grlo: križajte, križajte, ven s tujei itd.!

Vse drugače je pa s pravimi resničnimi tujei, sveda: **ako so došli iz Italije!** Ti in edini ti nahajajo usmiljenja pri židovsko-irredentarski kamori, katera se kar topi samega usmiljenja do — kostanerjev!!

Naravno! Ako en Učekar — Slovenec po rodu, ljubi brate iz kraljestva s »podvojeno silo«, ne moremo zameriti Židom irredentarem, ako mečejo blato v avstrijsko skledo — iz katere jedo!

Večen križ! Pri sv. Mar. M. Magdaleni spodnji imamo nearečo z davčnimi eksekutorji.

Dva istih, ki sta znala za silo slovenski, sta izginila (eden njiju je umrl). Sedaj imamo sicer dobrega človeka, toda slovenščina mu je — španska vas! Pisec teh vrstic je svoječasnó zavrnil laški »Monitorio«, na kar so mu dostavili slovenskega. Ko je prišel drugi eksekutor, se je ponavljala ista »pesem«. Sedaj je prišel tretji in stvar se je začela iznova!

Po odločni zavrnitvelaškega »Monitoria« mi je sedanji eksekutor prinesel slovenskega, ali dostavil mi ga je z opazko, da sem jaz prvi, ki zahtevam slovenski »Opomin«! Vprašal sem ga, zakaj da davčna administracija ne nastavlja služabnikov, ki znajo slovenski jezik?! Odgovoril mi je, da jih ne nastavljajo — ker jih nimajo! Na mojo opazko, zakaj da nam ne dajo šol, kjer bi se vzgajali raznovrstni, slovenskega jezika zmožni uradniki in služabniki, mi je mož odgovoril pošteno, da bi to bilo res zelo potrebno. Če že ni mogoče — je menil — ustanoviti popolne šole, naj bi se uvedli vsaj večerni tečaji za poučevanje tako potrebnega slovenskega jezika!

Čudno pa se mi vidi, da je mož prepričan, da je pri sv. Mariji Magdaleni spodnji mnogo Lahov, ko so vendar tu le prav redki oni, ki bi se čutili, a še manje je onih, ki bi bili res — Lah.

Čudno in prečudno je to, da sem bil jaz prvi, ki sem zahteval slovenski »Opomin«, ko je tu veliko število vnetih narodnjakov! Pokažimo, da smo radikalni ne samo pri čašvina, ali pri domačem ogojišču, ampak bomo odločni in neizprosni tudi nasproti našim vrlim drž. oblastvom!!

Nekdo.

Našim slovenskim pristašem v Postojni. V sinočnjem »Slovenskem Narodu«

čitamo, da je gospod kapelan v Postojni minolo nedeljo s propovednice doli navel tudi »Edinost« med onimi listi, katere je za-

branjeno čitati pod smrtnim grehom. Ker nam ni v navado, da bi nastopali proti komu (kakor bi morali v tem slučaju proti dotičnemu g. kapelanu), ne da bi imeli avtentčnih podatkov in dokazov, prosimo slovenske pristaše v Postojni, da bi nam blagovoljno preskrbeli prič in dokazov. In ako se vest v »Narodu« izkaže resnično in dokazano, potem bomo iskali zadovoljščine na kompetentnem mestu.

Bob ob steno so vse besede, vse prošnje, vsi ponki in vsi pozivi do nekaterih slovenskih županstev gledé postopanja o izdajanju »domovnic«, potrebnih k prošnjam za pridobitev domovinske pravice v Trstu. Nekateri županstva kar ne morejo umeti, kako zahtevata zakon in pa tudi eminentna korist respektivnih občin. Tako je pisala n. pr. te dni v Trst neka občina prav blizu Ljubljane:

»Za domovnico treba je bilo vpslati za kolek 30 h., za takso 20 h., a kir ni niti vpslanega napravilo se je toraj brezplačno, in kolek pritisnite ondi, županstvo za kolek ne mora niti trpeti«.

Brez nadaljnjega komentarja.

Pevskim društvom in ljubiteljem petja na znanje. Partitura novih narodnih popevk, ki so se prvič pele dne 28. decembra v škedenjski dvorani, nahajajo se v našem uredništvu, kjer si jih lahko vsakdo prepiše. — Nagrajeni ste bili prva: »Srečno, srečno ljubea moja«, in peta: »Slovó«; obe je uglasbil pevovodja društev »Velesile« in »Slave«, g. Valentin Pižon.

Požar. Včeraj popoldne po 5. uri so bili tukajšnji gasilci opozorjeni telefonično, da gori v stanovanju hiše št. 7. v ulici sv. Katarine. Gasilci, došli na lice mesta, so po večurnem delovanju ogenj pogasili. Na lice mesta sta došla tudi župana dr. Sandrinelli in svet. Banelli. Red in mir so vzdrževali inšpektor Knofele in več redarjev.

Laški podanik morilec 17-letnega dekleta. — »Piccolova« nesramnost.

V našem mestu se je dogodil včeraj grozen zločin. 27-letni Tomaž Martucci, bivši operetni zborni pevec in sedanji krošnjar s kravatami, umoril je včeraj ob 4. uri popoldne svojo ljubico, 17-letno Ofelijo Komar, v njenem stanovanju, v ulici Arcata št. 2, II. nadst.

To je goli fakt: italijanski podanik, ki se je tu potepal brez pravega opravila, hotel se je zariti v tržaško pošteno rodbino, da bi tu na tuje stroške jel in pil in razkošno živel; in ker to ni šlo dolgo, poplačal je rodbino s tem, da je umoril dekle, ki je šele prestopilo prag življenja.

Sedaj pa nekoliko podrobnosti: Tomaž Martucci je došel v naše mesto v minoli jeseni z laško operetno družbo Palombi, v kateri je bil v službi kakor zborni pevec. Nastanil se je bil v neki hiši v ulici Sapone. Iz njegovega okna videl je okna stanovanja, v katerem je bivala družina Komar, sestojeca iz babice Marije Komar in njene krasne sedemnajstletne hčerke Ofelije. Martucci je videl Ofelijo večkrat na oknu in sčasoma sta se zaljubila eden v drugega. Ofelijena mati je tudi kmalu izvedela o tej ljubezni; ona pa se je protivila temu, da bi njena hči ljubila in se eventualno poročila z neznanim mladeničem, ki bi se svojo revno pozicijo nikakor ne mogel vzdrževati družine. Ofelija in Martucci pa sta se večkrat shajala kljubu prepovedi materini. Nekega večera je mladenič z raznimi obljubami in z grožajo, da se usmrti, Ofelijo pripravil do tega, da je šla z njim na njegovo stanovanje, kjer je tudi prenočila. Vsejedno pa si je dekle, kljub vsej neizkušenosti, znalo ohraniti svojo deviško čast, kar je dokazala zdravniška preiskava na njenem mrtvem truplu. Ofelija je družega dne takoj pismeno naznanila materi svojo krivdo ter jo prosila odpusčenja. Mati jej je odpustila in poslala po njo. Ljubimsko razmerje med hčerjo in laškim podanikom pa je trajalo še dalje in mati se je po prošnjah svoje ljubljene hčere dala pregovoriti, da je slednjič privolila Martucciju prihajati na njen dom.

Operetna družba Palombi je na to odšla v Benetke in z njo tudi Martucci, s katerim si je Ofelija potem dopisovala. Kmalu pa je Martucci zapustil operetno družbo ter se povrnil v naše mesto, kjer je bil brez službe in kjer je brezposelno živel na stroške Ofelijene matere, kateri je vedno obljuboval, da si najde službo. Službe pa le ni bilo in góspa

Komar se je slednjič naveličala teh razmer ter se sprla z Martuccijem, kateri se potem ni več upal blizu. Slednjič je dobil nekega trgovca, kateri mu je zaupal nekoliko kravat in te je Martuccij prodajal po mestu. Seveda se ob takih razmerah ni moglo niti govoriti o kaki poroki, ker Martuccij ni mogel s tako »trgovino« preživljati niti samega sebe, kamo-li družino! Ko je Martuccij videl, da ne more več živeti na stroške družin in ker ni imel resne volje, da bi se sam preživljal s poštenim delom, sklenil se je maščevati. Pisal je Ofeliji materi, naj mu garantira za neko posojilo, s katerim da hoče prirediti trgovino na lastno roko. Tej pa vse dosedanje postopanje laškega junaka seveda nikakor ni moglo vzbuditi zaupanja, da bi svoje ne ravno veliko premoženje kar meni nič tebi nič pogrnal v grlo privandranega potepuha in ničvrednega, zato ni baje dala nikakega odgovora na to pismo. Vroča laška kri pokvarjenega mladeniča se je vsled tega še bolj razgrela in včeraj si je kupil dolg nož, s katerim se je podal na stanovanje gospe Komar. Tu je dobil mater in njeno hčerko, ravno ko ste odhajali od doma ter ju zaprosil, naj počakati še nekoliko, ker jima ima sporočiti nekaj važnega. Vsi trije so šli v vsprejemno sobo, kjer je Martuccij od gospe Komar zodel zahteval, naj mu garantira za zgoraj omenjeno posojilo. Ker mu ta ni nič odgovorila, vprašal je Martuccij (to trditev posnemamo po »Piccolu«), Ofelijo, da-li ga še ljubi? Ofelija, pravi »Piccolo« mu ni nič odgovorila na stavljeno vprašanje. Ako je tudi res, da ni nič odgovorila na stavljeno vprašanje, je to popolnoma naravno, ker, ako ga je tudi v resnici še ljubila, mu tega po vsem, kar se je dogodilo, pred materjo ni mogla priznati. Martuccij se je na to za trenutek odstranil in se takoj povrnil z nožen v roki, katerega je Ofeliji bliskoma zabodel v srce tako globoko, da je revica kmalu na to izdihnila svojo dušo in tako žalostno zaključila svoje mlado življenje. Morala je zapustiti svet, še predno se je prav zavedala, da živi in to zato, ker je to hotela tolovajska roka krvoločnega krutega sina propale Italije. Rana, ki je mladenki povzročila smrt je dolga 17 centimetrov. Moralec je po storjenem zločinu zbežal, a se potem, ko je videl, da bi bilo vsako skrivanje zastoj prijavil na laškem konzulatu, kjer je izpovedal, da je laški podanik in da je umoril svojo ljubico, katera da mu je bila nezvesta. To je rekel lopov, dasi je znal, da je to najostudnejša laž.

Ni bilo torej zadosti, da je ubil mlado življenje, ampak je vrlu tega še skrunil spomin mrliča, spomin nedolžne žrtve, ki je padla vsled njegove bestijalnosti. Zločinec so potem izročili redarstvu, katero ga je odpeljalo v zapore v ulico Tigor.

To so gola dejstva, katera smo povzeli iz povsem zanesljivih virov. In ta dejstva so strašna!! A kaj porečeš sedaj, cenj. čitatelj, ako ti sporočimo, da podla, umazana zidovska cunj, laški list »Piccolo«, opisuje ves dogodek tako, kakor da bi bil zločinec žrtva umorjene deklice! Kakor da je ona kriva, da se bo Martuccij moral pokoriti za storjeni zločin! Kakor da je bila ona ničvredna, pokvarjena ženska, ki je Martuccija omamila, da jo je vzel na svoje stanovanje, da-si je zdravniška komisija konstituala, da jo položi v pregodnji grob ravno tako nedolžno in nedotaknjeno, kakor je bila o svojem rojstvu!!

Človek se mora kar zgražati nad podlostjo lista, ki na tak način onečašča spomin nesrečne, nedolžne žrtve ter tako infamno žali družino, katero je laški privandranec, itak pahnil v tako grozno nesrečo. Zgražati se mora človek nad listom, ki še povečuje zločinec, ki se je maščeval nad dekletom, ker ni mogel iz matere izsiliti denarja. In vzrok temu nečuvnemu početju »Piccola«? Jedino v tem, ker je zločinec laški podanik, žrtev istega pa ni doma iz one moralno banketirane pokrajine. P'fuj, sram te bodi — rušijan!

Drobne vesti. Nesreči na delu. 60-letni delavec Fran Polli, stanujoči v ulici Ponziana in delujoči v arsenalu Lloyd, si je včeraj na parniku »Thalia« nevarno pohabil desno nogo. Prvo pomoč je dobil v arsenalu, pozneje so ga odvedli v tukajšnjo bolnišnico, kjer je bil vsprejet v deseti oddelek.

Tatvina. Predsinočnim večer ob 7. uri, je neki nepoznani poštenjakovič vdr v stanovanje vratarja Matija Svidocozzi, stanujočega v ulici del Pane št. 1 in odnesel je

vse, kar je našel. Ko je prišel sin vratarja v v.žo in naletel na nepoznanca, vprašal je tega, kdo je in kaj hoče? Tat je bil še tako predrzen, da je ostel sina, češ: kaj njega briga to? Sin, misleči, da mu je res njega oče kaj izročil je mirno odšel. Pozneje, ko je nepoznanec že odšel — so pogodili, da je bil tat. — Tatvina je naznanjena na policiji.

Zidar Andrej Gulič, stanujoči v ulici Media št. 3, je moral včeraj iskati zdravniške pomoči, ker je na delu padel in se pobil.

Dražbe premičnin. V soboto dne 18. januarja ob 10. uri predpoludne se bodo vsled naredbe tuk. c. kr. okrajnega sodišča za civilne stvari vršile sledeče dražbe premičnin: ulica Alessandro Volta 7, pisarniška oprema in pohištvo; ulica Alessandro Volta N. T. 2494, hišna oprava; ulica dell' Industria 39 a, vino; ulica Kandler 2, hišna oprava; ob 11. uri in pol: ulica Farneto 2, hišna oprava; ob 10. uri: ulica Fabbri 6, hišna oprava; ulica Porta 98 A, hišna oprava; ul. del Boschetto 34, hišna oprava, konji, kočije, vozovi in konjska oprava; ob 11. uri in pol: ulica Giulia 45 in ulica Conti 1 A, hišna oprava.

Vremenski vestnik. Včeraj: toplomer ob 7. uri zjutraj 19.3 ob 2. uri popoldne 6.93 C.° — Tlakomer ob 7. uri zjutraj 773.6 — Danes plima ob — predp. in ob — pop.; oseka ob — predpoludne in ob — popoldne.

Slovansko pevsko društvo v Trstu. priredi, kakor smo že objavili v soboto, dne 18. t. m. v dvorani »Slovanske čitalnice« plesni venček, na katerega ponovno opozarjamo vse ljubitelje plesa. Ples prične ob 8. uri in pol zvečer. Priti je v sprehodni obleki.

Za dijaško kuhinjo je daroval N. N. 10 kron.

Ženska podružnica družbe sv. Cirila in Metodija v Rojanu priredi v nedeljo dne 19. t. m. ob 4. uri popoldne svoj redni občni zbor v prostorih otroškega vrtea.

Čitalnica pri sv. Jakobu priredi jutri, 18. jan. ob 9. uri zvečer v »Narodni gostilni«, ulica Concordia 1 A. veselico s petjem, godbo, gledališko predstavo in plesom brez vstopnine; le plesalci plačajo: gospodje po 60 stot., gospi po 30 stot. — Na obilno udeležbo vabi

odbor.

Zavarovalnica za govejo živino in podružnica kmetijske družbe za Trst in okolice v Lonjerju boste imeli v nedeljo, dne 19. t. m. ob 4. uri popoldne v tamošnji društveni krčmi svoj redni občni zbor, na katerega so vabljeni vsi interesiranci. Nadejamo se da bo ta občni zbor jako dobro obiskan, da s tem naši okoličani dokažejo, kako se intenzivno zanimajo za gospodarsko delovanje, katero je prva zdrava in krepka opora našim narodnim in političnim težnjam.

Vesti iz ostale Primorske.

× **Iz italijanskega tabora v Gorici.** »Soča« piše: Nasprotje, o katerem smo govorili, da je nastalo v klubu italijanskih deželnih poslancev, se je deloma poravnalo, ker je klub ugodil zahtevam izstopivših treh poslancev. Izstopili so bili: dr. Luzzatto, Naglos in Valentini radi zadeve o deželni norišnici. Podpredsednik italijanskega kluba, dr. Marani, je priobčil v »Corriere Friulano« v imenu kluba komuniké, v katerem pravi, da je nasprotje poravnano, ker pl. Dottori ni imel namena, onemogočiti zgradbo norišnice, in ker so se zadovoljili vsi člani kluba z dodatkom h klubovim pravilom, s katerim so ugodili zahtevam manjšine, to je trojici izstopivših poslancev. Nasprotje je sicer poravnano, ali ta dodatek dovoljuje manjšini, da sme, četudi se večina ne strinja s kako rešbo, isto spravljati vsejedno na razpravljanje ter glasovali po svoji volji, in ne po sklepil kluba, tako, da se manjšina ne da majorizovati in terorizovati. Doslej so bili vezani na sklepe v klubu vsi poslanci. Torej nekaj, kar Pajerju ni prav po volji.

Dnevnik »Gazzettino popolare« izide baje v soboto v Skertovi tiskarni. List bo urejeval baje predobro znani Codermaz, ki se je vrnil iz Italije v Gorico. Živel je v Benetkah, kjer se mu je neki jako slabo godilo, tako, da se je vsa tista ljubezen za blaženo Italijo, katero je izražal v nekdanji »Sentinelli«, ohladila tako, da se mu je pristudilo vsako škiljenje čez mejo. Vederemo.

— **Zlato poroko** bosta slovila v Kamnici pri Mariboru dne 26. t. m. Janez Glo-dež in njegova žena Katarina roj. Krepek. Poročena sta bila dne 15. febr. 1852. l. v Slivnici pri Mariboru.

— **Občinske volitve v Ormožu.** Ker se čuje, da se naša slovenska stranka tudi letos ne udeleži občinskih volitev v Ormožu, opazja »Slovenski Gospodar« povsem umestno, da se borba za to mesto na trdih slovenskih tleh vendar mora enkrat začeti! Gotovo. Da ni upati prvi pot na zmago, to je seveda jasno! Ali začeti treba enkrat. Kolikokrat se jim je ponesrečilo celó v Ljubljani! Tu velja: Gutta cavat lapidem! Tudi kaplja vrta kamenje. Sicer pa borbi ni vsikdar v namen le zmaga se številom, ampak vrednost borbe je v tem, da se naš življenj v njej vežba in utrja. V ognju se varijo značaji. Torej v borbo tudi v Ormožu! Tudi če bo začetek skromen, ne bo to prav v nobeno sramoto!

Vesti iz Koroške.

— **Judeževi groši.** Tudi letos so podružnice Schulvereina po Slov. Koroškem prejele večje ali manje svote za božičnico. Te svote je daroval deloma dunajski Schulverein, deloma jih je podaril splošni nemški schulverein v Berlinu in nekaj je nabral znani vsenemški agitator K. Pröll tudi v Berlinu. S pruskimi markami kupujejo slovensko kri! Pa je še Slovencev, ki nočejo in uočejo umeti, da bi mi morali pred vsem misliti na skupno obrambo pred to nemško nevarnostjo!

— **Kuga pijančevanja** se zmiraj bolj širi na Koroškem. Tako posnemljemo iz »Mira« z iskrenim obžalovanjem. Temu listu pišejo iz Podklostra: Ob nedeljah so med božjo službo gostilne napolnjene, cerkev pa na pol prazna, valed tega pa se ljudstvo vedno bolj izneverja, razdivjanost in revščina zmiraj bolj narašča. Ako se zvozi v vas, ki šteje z otroci vred le nekaj čez 300 prebivalcev, v enem letu 12 do 14 polovnjakov spirita, kakor se je zgodilo v lanskem letu, ki se povzije v podobi smrdljivega žganja zraven drugih opojnih pijač, lahko preračunimo, kako dolgo bodo mogli gospodariti sedanjí posestniki. Kmetje, glejte vendar, kam jačrate! V enem letu se zapije lepo posestvo! Krščanski gospodarji, ki ste dozdaj še pametni ostali, vplivajte na ubogo, zavedeno ljudstvo in svoje nesrečne sosedo, da dajo slovo nezmeremu žganjepitju in da začnejo tudi oni posvečevati nedelje, kakor se spodobi kristijan!

Tatvina v tinjski proštiji. Včeraj smo že pomenili po »Slovenca« vest, da je v tinjsko proštijo na Koroškem udril tat. Sinočnji »Slovenec« javlja nadalje:

Dne 9. decembra l. l. po noči se je vti-hotapil tat v proštijo Tinje na Koroškem. Mil. gospod prošt Lovro Serajnik je takrat tatu zapazil in pregnal. Tekom časa je bilo gospodu proštu ukradenih 2400 K. Pričela se je sodnijska preiskava in kmalu se je sumilo, da je tatvino izvršil 20 letni Miha Stotz, bivši učiteljski pripravnik v Celovcu, sin nadučitelja Stotza v Tinjah. Po izvršeni tatvini se je tat odpeljal v Gradece in tam živel prav razkošno in potratno. Polcija ga je zasledovala in našla pri njem več ponarejenih ključev in vitrihov. Tat Stotz je najprej tajil, potem pa priznal, da je res kradel v proštiji. Sedemkrat se je peljal iz Gradece v Tinje, tam po noči s ponarejenim ključem odpiral proštovo stanovanje in ukradel 2400 kron, kateri znesek je zadnji čas zapravil. Stotza so izročili deželnemu sodišču.

Razne vesti.

Dvorni ples v Belemgradu. Odkar se je srbski kralj Aleksander oženil, bil je minoli ponedeljek prvikat v beligradskem konaku velik dvorni ples, katerega se je udeležilo nad 700 odličnih oseb. Zastopniki zunanjih vlastij so prisostvovali plesu s soprogami v polnem številu! Ples sta odprla kralj in kraljica s narodnim »kolom«, v katerem so plesali vsi diplomati, a največ njih žene. Nasproti kralju in kraljici, bila sta avstro-ogerski in nemški poslanik, barona Waecher-Gotter in Heidler-Egeregg. V elegantni novi dvorani kraljevskega konaka, ki meji s plesno dvorano, je bil nameščen mnogovrsten in bogat buffet. — Gostje so zapustili konak še le ob 4. uri zjutraj.

Slovenec aretiran kot anarhist. Načelniški urad v Novem Yorku je dobil obvestilo, da pride iz Evrope »nevaren anarhist«

tja in se je vsled te ovadbe polastil dne 29. decembra v Novi York došlega Slovenca Roberta Brešarja, ki je služil pri grofici Thurn na njeni grajščini blizu Novega mesta. Brzojavne poizvedbe so dokazale, da je Brešar, ki je o prihodu v Novi York imel le še nekaj grošev denarja, pač radikalen socijalist, ne pa anarhist, a izpuste ga še-le potem, ko dokaže, da ne bo splošnosti nadležen.

Brzojavna poročila.

Katastrofa v Mostu.

MOST 17. (B.) Od zjutraj nadaljujejo s prodiranjem v »Jupitrov rov«. Reka Biala je vsled včerajšnjega deževja in talenja snegu narasla za 9 cm. in izstopila na nekaterih mestih, vendar pa ni ochene nevarnosti. V rovih, sosednjih Jupitrovemu, ni bilo opaziti močnega dotoka vode. V rovu »Radekega« so po noči delali.

Adresna debata v angleškem parlamentu.

LONDON 17. (B) Spodnja zbornica. — V nadaljevanju adrese razprave je izjavil Campbell Bannerman nadalje, da ni v interesu uspešnega razvoja južne Afrike, ako bi nadaljevali neizprosno politiko sile in pribojevanja. Lord Balfour je odgovoril, da je vlada odločena v to, da Bure podjarmi in njihovo deželo anektira.

Aleksander Levi Minzi

Prva in največja tovarna pohištva vseh vrst.

— T R S T —

TOVARNA: Via Tessa, vogal Via Limitanea	ZALOGE: Piazza Rosario št. 2 (solsko poslopje) in Via Riborgo št. 21
--	---

Velik izbor tapetarij, zrcal in slik. Izvršuje naročbe tudi po posebnih načrtih.

Cene brez konkurence.

ILUSTROVANI CENIK ZASTONJ IN FRANKO

Predmeti postavijo se na na obrod ali železnico 111110

PASTIGL PROTI PRENDIN

kašlju, grlobolu, hripavosti, katanu, upadanju glasu, itd. itd.

zahtevajte vedno

Prendinijeve paštilje

Čudovit učinek pri pevcih, govornikih, prepoved-nikih, učiteljih itd.

Dobivajo se v skatljicah v Prendinijevi lekarni v Trstu in v vseh tukajšnjih boljših lekarnah kakor tudi po celi Evropi.

Skatljica stane 60 stotink.

Prva tržaška tovarna

za posrebrnjevanje ogledal

Via Farneto št. 10 (uhod Via Gelsi).

Telefon št. 941.

Tovarna za ogledalne šipe vseh velikosti, popravljanje pokvarjenih ogledal ter zboljšanje po zelo ugodnih cenah.

Velikanska rastava pohištva in tapetarij. Izvenredno ugodne cene. X X X

VILJEM DALLA TORRE

v Trstu, trg Giovanni 5. (Palača Diana.)

Moje pohištvo donesrečno. —

MIZARSKA ZADRUGA V GORICI

z omejenim jamstvom

naznanja slovenskemu občinstvu, da je prevzela

prvo slov. zalogo pohištva

iz odlikovanih in svetovnoznanih tovarn v Solkanu in Gorici

Antona Černigoj-a

katera se nahaja

v Trstu, Via Piazza vecchia (Rosario) št. 1.

(na desni strani cerkve sv. Petra).

Konkurenca nemogoča, ker je blago iz prve roke.

da) se ponesajo.